

DIREKTORIUS

Kitą kartą vaikai buvo geri ir paklusnūs, o mokytojai neklausė ir tinginiai. Kai vaikai ir sliekai atskubėdavo į pamokas, kad išmokytų skaityti, rašyti ir skaičiuoti mediniais pagaliukais, mokytojai pasislėpdavo direktoriaus kabinete, nes tingėdavo juos mokyti.

– Nusibodo, – skundėsi Kobra, taip vaikai ir sliekai vadino matematikos mokytoją, kuri nuo skaičiavimo tapo pikta, išdžiūvusi ir šnypšdavo nesustodama, – šimtą metų kalu jiems tą patį, vaikai užauga, ateina į valdžią ir nebemoka sudėti, tiktai atimti.

– Ir nereikia, – pasakė direktorius, – sudėties gali nebemokyti.

– O rašybos? – įsiterpė Priesaga, taip vaikai ir sliekai vadino lietuvių kalbos ir gramatikos mokytoją. – Mokai tuos bamblius, kur rašyti nosines, jie užauga, tampa ponuliais, o tada jiems viską daro samdyti žmonės. Kam to reikia?

– Nereikia, – sutiko direktorius, – nosinių rašybos gali nebemokyti.

– Aš manau, kad iš viso vaikų neverta mokyti, – staiga pareiškė Profesorius. Taip vaikai ir sliekai vadino fizinio lavinimo mokytoją, kuris paprastai tik sėdėdavo ant sukamosios kėdutės, stebėdavo žaidžiančius mokinius, kažką vis pasižymėdamas juodoje užrašų knygelėje.

- Kaip suprasti? – nustebo direktorius.
- Be vaikų mokykloje ramiau ir švariau, niekas nebėgioja, nekelia dulkių ir nereikia vėdinti klasių.
- Tikra tiesa, – sutiko direktorius, – mokykloje geriausia, kai nėra vaikų.

– Tai ką darome? – paklausė Boružėlė. Taip vaikai ir sliekai vadino tikybos mokytoją. – Mokiniai vis vien ateis į mokyklą.

– Neleisime, – krustelėjo Profesorius, peržvelgė blausius mokytojų veidus ir kažką pasibraukė savo užrašų knygelėje.

– Kaip?! – paklausė visi kartu.

– Tam yra daug būdų, bet nebūtina visų panaudoti iš karto.

– Ką turi galvoje? – pasiteiravo direktorius.

– Galima vaikus paklaidinti miške, paspęsti jiems spąstus, užpjudyti šunimis, išgaudyti kilpomis, susargdinti gripu ar paskelbti mūsų mokyklą pavojaus zona.

– Neblogai, – sutiko direktorius, – tu mažai geriau negu Kobra.

– Kaip smagu! – suplojo rankomis Boružėlė.

– Mokykloje bus tylu, vaikai nelakstys koridoriais ir nereikės vėdinti klasių.

– Pamatysim, – sušnypštė Kobra, bet niekas jos nesiklausė.

Sustoję rateliu apie mokyklos direktorių, kurio vaikai, sliekai ir net mokytojai nedrįso niekaip kitaip vadinti, mokytojai jau šoko džiaugsmo šokį. O jis buvo Pašiotas, mokėjo šimtą kalbų, sudėti, atimti ir net parašė aritmetikos vadovėlį, iš kurio sliekas Zigmūtis mokėsi ir iškalė daugybės lentelę iš vieneto.